

Sygnatura akt III C 1461/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie, w Wydziale III Cywilnym,

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Grzegorz Szacon

Protokolant: Stażysta Natalia Czaban

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019 r., w S.,

na rozprawie,

sprawy z powództwa Gminy G.,

przeciwko pozwanym: W. W. i A. W. (1),

o ustalenie nieistnienia prawa

I. ustala, że nie istnieje obowiązek powódki Gminy G., określony w wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 4 sierpnia 2016 roku, w sprawie o sygn. akt I C 497/16, złożenia oferty najmu i zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego z pozwanymi W. W. i A. W. (1);

II. zasądza solidarnie od pozwanych W. W. i A. W. (1) na rzecz powódki Gminy G. kwotę 90 złotych (dziewięćdziesiąt złotych), tytułem kosztów procesu.

Sędzia SR Grzegorz Szacon

Sygnatura akt III C 1461/18

I. UZASADNIENIE

Powódka – **Gmina G.** pozwem z dnia 17 kwietnia 2018 roku wniosła o ustalenie, że nie istnieje obowiązek Gminy G., określony w wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 4 sierpnia 2016 roku, w sprawie o sygn. akt I C 497/16, złożenia oferty najmu i zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego z W. W. i A. W. (1). Nadto Gmina G. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych W. W. i A. W. (1) solidarnie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu Gmina G. podniosła, że wyrokiem zaocznym z dnia 4 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Gryfinie w sprawie I C 497/16 w pkt I nakazał pozwanym W. W., A. W. (1), J. W. i Z. W., opuszczenie i opróżnienie z rzeczy lokalu mieszkalnego położonego w G., przy ul. (...) i wydanie go Gminie G. oraz w punkcie II przyznał ww. pozwanym prawo do lokalu socjalnego i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia pozwaniem przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Pismem z dnia 22 stycznia 2018 roku zarządzające nieruchomościami komunalnymi w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., poinformowała Gminę G., że W. W., A. W. (1) oraz ich małoletnie dzieci w czerwcu 2016 roku opuścili lokal przy ul. (...) i zabrali z niego swoje rzeczy. Od tego czasu nie zamieszkują w ww. lokalu.

W ocenie strony powodowej fakt, że pozwani opuścili lokal położony w G. przy ul. (...) i zaspokajają potrzeby mieszkaniowe w innym lokalu, skutkuje wygaśnięciem przyznanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 4

sierpnia 2016 roku uprawnienia do lokalu socjalnego i odpowiadającemu mu obowiązkowi Gminy G. do złożenia oferty zawarcia umowy najmu takiego lokalu.

Powódka wskazała, że celem przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie Gminy oraz o zmianie Kodeksu cywilnego normujących zasady przyznawania prawa do lokalu socjalnego było zapobieganie bezdomności i zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych osób o niskich dochodach. Stosownie do treści przepisu art. 14 ust. 4 tej ustawy prawo do lokalu socjalnego nie przysługuje osobie, która może zamieszkiwać w innym lokalu. Przepis ten znajduje zastosowanie w toku postępowania o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego. Wykładnia celowościowa tego przepisu prowadzi do wniosku, że brak uzasadnienia dla trwania obowiązku zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego z osobą, która po uprawomocnieniu się wyroku orzekającego o prawie do lokalu socjalnego, uzyskała tytuł prawny do lokalu, w którym zaspokajają potrzeby mieszkaniowe.

Powyższe okoliczności uzasadniają w ocenie strony powodowej żądanie ustalenia na podstawie przepisu art. 189 k.p.c., że nie istnieje obowiązek Gminy G., określony w wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 4 sierpnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt I C 497/16, złożenia oferty najmu i zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego z W. W. i A. W. (1).

Interes prawny w wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie wynika z przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, a w szczególności przepisu art. 14 ust. 1 tej ustawy, który nakłada na gminę obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego osobie co do której uprawnienie do otrzymania takiego lokalu wynika z prawomocnego orzeczenia sądu.

Pozwani - **W. W. i A. W. (1)** nie uznali roszczenia pozwu (e-protokół z dnia 5 listopada 2018 roku zn. czas.: 00:03:20 - 00:06:40). Pozwany wskazał, że mieszkanie w G. opuścił przez innego lokatora i kradzież w mieszkaniu i są obecnie bezdomni.

Pozwana wskazała również na zachowanie sąsiada i przedstawiła, że zamieszkują na działce przy ul. (...) (e-protokół z dnia 5 listopada 2018 roku zn. czas.: 00:05:13 - 00:07:30). Pozwani ocenili, że uzyskanie mieszkania socjalnego umożliwi przywrócenie władzy rodzicielskiej wobec dzieci.

Sąd ustalił – na podstawie niżej przedstawionych dowodów – następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2016 roku Gmina G. wniosła do Sadu Rejonowego w Gryfinie pozew przeciwko W. W., A. W. (1) oraz małoletnim A. W. (2), Z. W. i J. W. o nakazanie pozwanym, aby opróżnili i wydali powódce w stanie wolnym od osób i rzeczy lokal mieszkalny położony w G., przy ul. (...) wraz z pomieszczeniami przynależnymi, w szczególności komórką gospodarczą nr 1.

W dacie wniesienia pozwu do Sądu Rejonowego w Gryfinie W. W. i A. W. (1) oraz ich małoletnie dzieci zamieszkiwali w lokalu położonym w S. przy ul. (...). W lokalu tym byli zameldowani.

Dowód:

- pozew wraz z załącznikami - k. 2 – 19 w aktach SR w Gryfinie I C 497/16,
- wydruki z systemu PESEL – SAD według stanu na 06.06.2016 r. – k. 20 – 29 w aktach SR w Gryfinie I C 497/16.

W dniu 14 czerwca 2016 roku A. W. (1) odebrała odpis pozwu oraz zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 12 lipca 2016 roku kierowane do niej i W. W. pod adresem: ul. (...), G..

W. W. i A. W. (1) nie stawili się na rozprawie wyznaczonej na dzień 12 lipca 2016 roku.

Dowód:

- zwrotne potwierdzenia odbioru - k. 35 – 36 w aktach SR w Gryfinie I C 497/16,

- protokół rozprawy z dnia 12.07.2016 r. – k. 39 w aktach SR w Gryfinie I C 497/16.

A. W. (1) i W. W. opuścili mieszkanie przy ul. (...) w G.. Przenieśli się do S.. Wynajmowali mieszkanie na ul. (...) i na ul. (...).

Dowód:

- zeznanie pozwanego W. W. – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:08:31.

W dniu 26 lipca 2016 roku A. W. (1) nabyła prawo do działki nr (...) położonej na terenie Rodzinnego O. Działkowego im. Gryfa w S..

Dowód:

- umowa przeniesienia praw do działki – k. 47.
- zeznanie pozwanego W. W. – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:10:15.

Wezwanie na termin rozprawy wyznaczony na dzień 4 sierpnia 2016 roku skierowane do W. W. i A. W. (1) na adres: ul. (...), G., zostały zwrócone do nadawcy jako niepodjęte w terminie.

W. W. i A. W. (1) nie stawili się na rozprawie wyznaczonej na dzień 4 sierpnia 2016 roku.

Na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Gryfinie wydał wyrok zaoczny, w którym w pkt I nakazał pozwanym W. W., A. W. (1), J. W. i Z. W., opuszczenie i opróżnienie z rzeczy lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) i wydanie go Gminie G. oraz w punkcie II przyznał ww. pozwanym prawo do lokalu socjalnego i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia pozwanym przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Dowód:

- przesyłki skierowane do W. W. i A. W. (1) – w aktach SR w Gryfinie I C 497/16,
- wyrok zaoczny z dnia 04.08.2016 r. - k. 54 w aktach SR w Gryfinie I C 497/16.

Odpisy wyroku zaocznego skierowane do W. W. i A. W. (1) na adres: ul. (...), G., zostały zwrócone do nadawcy w dniu 25 sierpnia 2016 roku jako niepodjęte w terminie.

Wyrok zaoczny uprawomocnił się w dniu 8 września 2016 roku.

Dowód:

- przesyłki skierowane do W. W. i A. W. (1) – w aktach SR w Gryfinie I C 497/16.

A. W. (1) i W. W. korzystali także z kawalerki użyczonej przez teściową, położonej przy ul. (...) w S.. Mieszkali tam w 2018 roku. Zachowali możliwość użyczenia tego lokalu. Klucze do tego mieszkania ma A. W. (1).

Dowód:

- zeznanie pozwanego W. W. – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:12:35 oraz 00:13:35.

A. W. (1) i W. W. ograniczono władzę rodzicielską nad małoletnimi córkami, poprzez ustanowienie kuratora.

W październiku 2016 roku w sprawie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie sygnatura akt VIII Nsm 1080/16 doręczono A. W. (1) postanowienie w sprawie z wniosku dotyczącego zniesienia ograniczenia władzy

rodzicielskiej pod adresem: S., ul. (...). Sprawa została przekazana z Sądu Rejonowego w Gryfinie do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie. A. W. (1) i W. W. wynajmowali wówczas lokal przy ul. (...).

Dowód:

- przesyłka skierowana do A. W. (1) – w aktach SR Szczecin – Centrum w S. (V. N. (...)).
- zeznanie pozwanego W. W. – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:15:49.

W dniu 7 lutego 2017 roku przeprowadzono wywiad środowiskowy z małoletnimi dziećmi A. W. (1) i W. W. pod adresem: S., ul. (...).

Dowód:

- wywiad środowiskowy z dnia 07.02.2017 r. – w aktach SR Szczecin – Centrum w S. (V. N. (...)).

W lipcu 2017 roku N. W. została przewieziona do szpitala spod Rodzinnego (...) przy ul. (...) z raną brzucha.

Dowód:

- informacja w aktach SR Szczecin – Centrum w S. – k. 103 (V. N. (...)).

W październiku 2017 roku małoletnie dzieci A. W. (1) i W. W. były urlopowane do mieszkania prababci J. T., przy ul. (...) w S..

Dowód:

- pismo w aktach SR Szczecin – Centrum w S. – k. 110 (V. N. (...)).

W dniu 21 grudnia 2017 roku przeprowadzono wywiad środowiskowy z małoletnimi dziećmi A. W. (1) i W. W. pod adresem: Rodzinne (...), ul. (...) w S..

Dowód:

- wywiad środowiskowy z dnia 21.12.2017 r. – k. 213 - 214 w aktach SR Szczecin – Centrum w S. (V. N. (...)).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., poinformowało Gminę G., że w toku czynności sprawdzających ustalono, że W. W., A. W. (1) oraz ich małoletnie dzieci w czerwcu 2016 roku opuścili lokal przy ul. (...) i zabrali z niego swoje rzeczy. Od tego czasu nie zamieszkują w ww. lokalu.

Dowód:

- pismo z dnia 20.12.2017 r. - k. 12,
- notatka służbowa z dnia 28.12.2017 r. – k. 13,
- notatka służbowa z dnia 19.01.2018 r. – k. 14 – 16,
- pismo z dnia 22.01.2018 r. – k. 17.

W dniu 22 stycznia 2018 roku W. W. złożył w sprawie Sądu Rejonowego w Gryfinie I C 497/16 wniosek o wydanie odpisu wydanego w dniu 4 sierpnia 2018m roku wyroku zaocznego. We wniosku wskazał adres dla korespondencji: ul. (...), (...)-(...) S..

Dowód:

- wniosek z dnia 22.01.2018 r. – w aktach SR w Gryfinie I C 497/16.

W dniu 31 stycznia 2018 roku złożono wniosek o urlopowanie dzieci z ul. (...). W mieszkaniu tym są dwa pokoje.

Dowód:

- wniosek z dnia 03.09.2018 r. w aktach SR Szczecin – Centrum w S. – k. 280 (V. N. (...)).
- zeznanie pozwanej A. W. (1) – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:38:00.

W dniu 3 września 2018 roku złożono wniosek o urlopowanie dzieci z ul. (...).

Dowód:

- wniosek z dnia 03.09.2018 r. w aktach SR Szczecin – Centrum w S. (V. N. (...)).

Dzieci Z. W., A. W. (2) i J. W. oraz N. W. przebywają w ośrodku wychowawczym w S.. Z. ma 10 lat, A. 8 lat, a J. – 12. Najmłodsza z rodzeństwa N. ma 6 lat.

Umieszczenie dzieci w ośrodku zostało zarządzone w pilnym trybie zabezpieczenia w dniu 28 lipca 2017 roku.

Dowód:

- zeznanie pozwanego W. W. – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:05:49 – 00:29:00,
- zeznanie pozwanej A. W. (1) – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:29:27 – 00:39:00,
- postanowienie – k. 112 – 113 akt VIII Nsm 1080/16,
- sprawozdania kuratora oraz wnioski dotyczące urlopowania dzieci i pisma oraz informacje i przesyłki – k. 28 – 34, 103, 213 – 214, 231, 280, 563, 613, 650, 653 – 654, 668, 678 i 679 - dokumentacja w aktach SR Szczecin – Centrum w S. (V. N. (...)).

A. W. (1) i W. W. zamieszkują w mieszkaniu przy ul. (...) w S..

W. W. pracuje w branży budowlanej i zarabia ok. 1.500 – 2.000 złotych. Uznaje, że może wynająć lokal na wolnym rynku.

A. W. (1) pracuje jako pracownik sprzątający w sklepie – zarabia 1.200 złotych.

Dowód:

- zeznanie pozwanego W. W. – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:20:50 i 00:21:30,
- zeznanie pozwanej A. W. (1) – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:0:05:50.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Jako podstawę prawną żądania należy wskazać przepis art. 189 k.p.c., zgodnie z treścią którego powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Przepis art. 189 k.p.c., aczkolwiek zamieszczony w Kodeksie postępowania cywilnego, ma charakter materialnoprawny, stanowi bowiem podstawę dochodzenia roszczeń. Formuła przepisu art. 189 k.p.c. - ustalenie prawa bądź stosunku prawnego - jest tak szeroka, że obejmuje wszelkie prawa i stosunki prawne w zakresie prawa

cywilnego, z wyjątkiem tych, w przypadku których ustawodawca przewidział wyraźne wyłączenie bądź przewidział wyraźnie szczególny tryb takiego ustalenia. Przedmiotem ustalenia na podstawie omawianego przepisu może być wyłącznie, co wynika wprost z jego treści, jedynie prawo lub stosunek prawny. Przepis ten nie może natomiast stanowić podstawy powództwa o ustalenie faktu, stanu faktycznego lub dowodów, które miałyby być wykorzystane w innym procesie, poza jednym wyjątkiem ustalenia przez sąd faktu o charakterze bezpośrednio prawotwórczym, który w istocie zmierza do ustalenia prawa lub stosunku prawnego np. ustalenie, że dane zdarzenie było wypadkiem przy pracy, czy też ustalenie postanowienia umownego określonej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 563/97; wyrok z dnia 5 czerwca 2007 r., I UK 8/07; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2006 r., II PZP 14/05).

Powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione jedynie wtedy, gdy spełnione są łącznie dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o kwestii zasadności powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2011r., II CKN 898/00 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PK 167/09).

Ciężar dowodu w zakresie spełnienia powyższych przesłanek spoczywa, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2000 roku, I CKN 903/00 oraz z dnia 14 stycznia 2015 roku, I CSK 1057/14).

Interes prawny istnieje wówczas, gdy zachodzi stan niepewności co do istnienia stosunku prawnego lub prawa, a wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości w tym zakresie i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. O prawnym charakterze interesu - czyli o potrzebie wszczęcia określonego postępowania i uzyskania oznaczonej treści wyroku - decyduje obiektywnie istniejąca potrzeba ochrony sfery prawnej powoda.

Dodatkowo należy wskazać, że uzależnienie powództwa o ustalenie od istnienia interesu prawnego należy oceniać elastycznie, z uwzględnieniem konkretnych okoliczności danej sprawy i wykładni celowościowej. Pojęcie to powinno być tak interpretowane, by uwzględniało ocenę, czy wynik postępowania doprowadzi do usunięcia wątpliwości istniejących na tle określonego stosunku prawnego i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów.

Powództwo z art. 189 k.p.c. musi być celowe, ma bowiem spełniać realną funkcję prawną, a wydane na tej podstawie orzeczenie winno skutkować określeniem w sposób jednoznaczny sytuacji prawnej stron. Nie można zakwestionować interesu prawnego w żądaniu ustalenia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma ono znaczenie zarówno dla obecnych, jak i przyszłych możliwych, ale obiektywnie prawdopodobnych stosunków prawnych i praw, czy sytuacji prawnej podmiotu występującego z żądaniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2017 roku, V ACa 984/17). Natomiast o braku takiego interesu można mówić zarówno wówczas, gdy powód nie ma jakiegokolwiek potrzeby ustalenia prawa lub stosunku prawnego, jak również wtedy, gdy może on osiągnąć w pełni ochronę swych praw w sposób prostszy i łatwiejszy np. w procesie o świadczenie albo ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2 lutego 2018 roku, I ACa 724/1, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2017 roku, V CSK 52/17).

Jako podmiotowi obarczonemu obowiązkiem przyznania pozwanym lokalu komunalnego (a zatem szeregiem czynności prawnych i faktycznych) Gmina G. ma interes prawny w ustaleniu, iż prawo to nie istnieje w zmienionych okolicznościach faktycznych.

Zgodnie z art. 14 Ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2001 roku, nr 168 poz. 1383 ze zm.) Sąd w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Sąd badając z urzędu czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego orzeka

o uprawnieniu osób, którym nakazano opróżnienie lokalu, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec kobiet w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego oraz osoby sprawującej nad taką osobą opiekę i wspólnie z nimi zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osób posiadających status bezrobotnego oraz osób spełniających przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Kwestia interesu prawnego w niniejszej sprawie musi być rozpatrywana w kontekście tego, że na skutek uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego nie powstaje pomiędzy gminą i osobą eksmitowaną stosunek cywilnoprawny (zobowiązanie do dostarczenia lokalu socjalnego). Powstaje uprawnienie do jego otrzymania w sytuacji dążenia gminy do przeprowadzenia orzeczonej eksmisji – i tylko w kontekście tej eksmisji.

Prawomocny wyrok sądowy w sprawie o eksmisję, zastrzegający prawo do lokalu socjalnego, konkretyzuje obowiązek gminy wobec oznaczonej w wyroku osoby (wyrok SN z dnia 13 maja 2015 roku, sygn. V CA 2/15). Konkretyzuje go w określonych okolicznościach faktycznych. Orzekanie o uprawnieniu do lokalu powinno nastąpić, przy uwzględnieniu, że Sąd bierze pod uwagę indywidualną sytuację danej osoby, a więc "dotychczasowy sposób korzystania z lokalu i szczególną sytuację materialną oraz rodzinną osób zobowiązanych do jego opróżnienia" (tak m.in. wyrok SO w Białymstoku z dnia 8 listopada 2013 roku, sygn. akt II Ca 503/13).

Powyższe uwarunkowania prawne na tle faktycznych okoliczności sprawy prowadzą do uznania, że obowiązek Gminy G. do przyznania pozwanym lokalu socjalnego nie istnieje. Stanowi o tym przesłanka negatywna przyznania lokalu określona w końcowej części normy art. 14 cytowanej ustawy „chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany”. Pozwani mogą zamieszkiwać w innym lokalu i od okresu w jakim rozpatrywano sprawę o eksmisję czynią to w sposób nieprzerwany.

Po pierwsze należy wskazać, że pozwani opuścili lokal mieszkalny w G. samodzielnie i dobrowolnie. W dniu 14 czerwca 2016 roku nastąpił odbiór przesyłek z Sądu dotyczących sprawy o eksmisję. W dniu 4 sierpnia 2016 roku pozwani nie byli obecni na rozprawie. Jest to niezwykle istotne dla oceny sytuacji pozwanych, bowiem obecnie w swoich wypowiedziach nawiązują oni do zamieszkiwania w lokalu przy ul. (...) w G. i powodów eksmisji. W ich ocenie nie było ku temu przyczyn. Lokal zaś opuścili z powodu zachowania sąsiada. Jeśli tak rzeczywiście było, to obowiązkiem pozwanych było przedstawienie tych okoliczności na rozprawie eksmisyjnej. W chwili obecnej relacje te nie przedstawiają się wiarygodnie, bowiem nie było przeszkód, żeby wykazać to w procesie o eksmisję, a uznając lokal za nieodpowiedni ubiegać się o lokal socjalny w G..

Pozwani od co najmniej końca 2016 roku nie zamieszkują na terenie Gminy G.. Nigdy nie ubiegali się o realizację swojego uprawnienia do lokalu socjalnego. Od wskazanego momentu zamieszkują w S. i jest to ich trwale zamierzenie. Sytuację tą wykazują dokumenty z postępowań sądowych. Przedstawiała się ona kolejno tak, że w październiku 2016 r. doręczenia ws. braków formalnych wniosku do sprawy opiekuńczej dokonano skutecznie wobec pozwanej do mieszkania na ul. (...) w S.. W dniu 7 lutego 2017 roku wywiad środowiskowy z dziećmi pozwanych przeprowadzono także w mieszkaniu przy ul. (...) w S..

Jeszcze w 2016 roku pozwani zakupili działkę położoną w ROD przy ul. (...). Jak deklarował pozwany miał tam być przeprowadzony remont postawionego obiektu, w celu całorocznego zamieszkiwania w nim.

W dniu 4 października 2017 roku urlop dzieci z ośrodka opiekuńczego nastąpił do mieszkania ich prababci J. T., przy ul. (...) w S.. W dniu 21 grudnia 2017 roku sprawozdanie kuratora wskazało przebywanie rodziny pod adresem ROD w S.. Jednak w dniu 22 stycznia 2018 roku wniosek o odpis wyroku został złożony ze wskazaniem adresu przy ul. (...), w S.. Następnie, w dniu 3 września 2018 roku wniosek o urlopowanie dzieci dotyczył adresu mieszkania przy ul. (...) – jest to mieszkanie używane pozwany.

Powyższym wskazaniom adresów lokali użyczonych i wynajmowanych w S. nie towarzyszyły żadne wnioski dotyczące pozyskania lokalu socjalnego w G.. W odniesieniu do takich zachowań pozwanych należy uznać, że nie ma podstaw do utrzymania obowiązku innej gminy, niż gmina miejsca pobytu pozwanych do ewentualnego udzielenia im lokalu komunalnego (po złożeniu odpowiedniego wniosku), bowiem na stałe zamieszkują od kilku lat w S..

Pozwani wskazywali w swojej argumentacji, że lokal socjalny jest im potrzebny, w celu odzyskania władzy rodzicielskiej nad córkami. Twierdzenie to jest jednak odwróceniem kolejności działania pozwanych w tym zakresie.

Nie wchodząc w kompetencję Sądu opiekuńczego należy jednak wskazać, że sytuacja opiekuńcza małoletnich dzieci pozwanych znacznie się pogorszyła - jednak na etapie dysponowania przez nich lokalami mieszkalnymi w S.. W tym przedziale zdarzeń należy zwrócić uwagę na to z listopada 2016 r. Nastąpiła wówczas hospitalizacja J. W. na oddziale psychiatrycznym w Z.. W lipcu 2017 roku nastąpiła hospitalizacja N. W. z powodu rany klutej brzucha. Stało się to w lokum na ROD przy ul. (...) w S..

Nie są wiarygodne wypowiedzi pozwanych eksponujące wartość lokalu socjalnego w G. dla ich dążeń o odzyskanie władzy rodzicielskiej. Wniosek w tym zakresie, aby znieść pieczę kuratora nad rodziną nie tylko nie doprowadził do takiej zmiany, ale w toku postępowania (prowadzonego przez Sąd w Szczecinie, gdzie przebywały dzieci) małoletnie zostały w trybie pilnym umieszczone w ośrodku opiekuńczym. Taki stan utrzymuje się, a zatem starania pozwanych w tym zakresie należy ocenić jako daleko niedostateczne. Pozwana A. W. (1) wskazała jednak, że to kurator stwierdził, że dzieci nie mogą być „na działkach”. Nie dostrzega jednak, że dzieci tam nie przebywały, a przebywały z nią w mieszkaniu (zeznanie pozwanego W. W. – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:17:33). Mogły tam nadal przebywać, ale przy właściwych staraniach wychowawczych. Dzieci zabrano do ośrodka z mieszkania przy ul. (...), a nie z ROD (zn. czas.: 00:18:28). Opinia pozwanych jest natomiast taka, że zapewnione były dobre warunki dla dzieci, tylko nikt tego nie sprawdził.

Wiarygodność tych relacji pozwanych i podstaw wygłaszanych opinii lokuje się na bardzo niskim poziomie. Należy uznać, że najpierw powinny pojawić się właściwe wysiłki rodziców zasadnie przekonujące Sąd do powrotu dzieci do nich, a dopiero potem eksponowanie warunku uzyskania lokalu socjalnego (lub komunalnego w S.), jako umożliwiającego odzyskanie pełni władzy rodzicielskiej. W ciągu kilkudziesięciu miesięcy od wyroku eksmisyjnego pozwani nie przenieśli się do G. w oczekiwaniu na taki lokal i nie ubiegali się o lokal komunalny w S.. Pozwany nie wspomniał kuratorowi podczas wywiadu, że zamierzają wrócić do G. i pozyskać tam lokal – choć uważał, że to na skutek tego wywiadu odebrano dzieci.

Uwagę zwraca, że pozwani nie polepszyli także na trwale sytuacji mieszkaniowej przez najem, choć było to w ich zasięgu finansowym (wynajmowali mieszkanie na ul. (...)). Pozwany pracuje w branży budowlanej. Pozwana również pracuje – co oznacza, że choćby przejściowo mogli podwyższyć standard zamieszkania rodziny i w ten sposób spróbować uniknąć – w swojej opinii opartej tylko na tej przesłance – decyzji Sądu opiekuńczego o umieszczeniu dzieci w ośrodku opiekuńczym. Nie uczynili tego, choć mogłoby być to argumentem uzasadniającym przekazanie im pieczy nad dziećmi.

Zamiast zatem realnych działań ze strony pozwanych skupili się oni na zdaniach, że TBS przeprowadził eksmisję „nieprawnie” (zeznanie pozwanej A. W. (1) – e-protokół z dnia 6 grudnia 2012 roku zn. czas: 00:30:00) i zapowiedzi, że pójdą do G., jak dostaną mieszkanie (zeznanie pozwanej A. W. (1)). Pozwana trwale utrzymywała, że tylko warunki mieszkaniowe były powodem zabrania im dzieci, co jednak nie odpowiada w pełni treści wywiadów i opinii zawartych w aktach sprawy opiekuńczej małoletnich. W ocenie Sądu, stawianie przez pozwanych kwestii lokalu socjalnego na tle ich dążeń prezentowanych w odniesieniu do sprawy opiekuńczej dzieci jest nieuprawnione. Jest to warunek stawiany dość instrumentalnie, bowiem to przede wszystkim od osobistego zachowania pozwanych, od osobistych postaw i relacji z dziećmi uzależnione są decyzje Sądu opiekuńczego. Do tej pory zaś ich odniesienie do kwestii realizacji orzeczenia Sądu Rejonowego w Gryfinie było wobec tej sytuacji obojętne.

Powyżej przytoczona analiza oraz względy faktyczne i prawne prowadzą do uwzględnienia powództwa w całości.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 par. 1 k.p.c. w zw. z art. 108 par. 1 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c., składa się: opłata od pozwu w kwocie 30 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika powoda, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) na kwotę 60 złotych.

Wobec powyższego orzeczono jak w formule sentencji przedmiotowego wyroku.

SSR Grzegorz Szacoń

Sygnatura akt III C 1461/18

ZARZĄDZENIE

1. odnotować terminowe sporządzenie uzasadnienia wyroku;
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pozwanemu;
3. do wykonania w terminie 3 dni;
4. akta przedłożyć do postępowania międzyinstancyjnego Przewodniczącej Wydziału po wpłynięciu apelacji lub sędziemu-referentowi ze zwrotkami po w/w doręczeniu, po upływie od tego momentu 30 dni.

S., dnia 8 lipca 2019 roku

SSR Grzegorz Szacoń

S., dnia 8 lipca 2019 roku

Karta kwalifikacyjna orzeczenia

1. Sygnatura akt: III C 1461/18
2. Wyrok z dnia 25 stycznia 2019 roku.
3. Hasło tematyczne orzeczenia: ustalenie nieistnienia prawa do lokalu mieszkalnego.
4. Podstawa prawna orzeczenia: art. 189 k.p.c.
5. Nie publikować w Portalu Orzeczeń: z uwagi na zaistnienie przyczyny wyłączającej określonej w:
 - § 1 ust. 2
 - § 1 ust. 3
 - § 1 ust. 6.

Sędzia sprawozdawca